

SOLYMOSI BÁLINT

A Rózsafüzér Királynője, avagy egy utazó napjai

[Kórházkert, Szentes, H]

Az utazó köti az ebet a karóhoz – „Apám pacsirta volt, elaludt.”

[Ilka utca, Bp., H]

Ahogy a fal eleresztette a lámpavasat az éjjel, itt a kertben, melyen egy nyúl nyúzódott, alant a virágfürdőt nézve, a Rózsafüzér Királynője felfordulást okoz, nyilvánvalóan az elkövetkező néhány évről álmodna, mintha az ég akarná így, együtt az utazóval, aki már futna is, együtt az éji nyúllal, tovább, túl minden álmon. A mi álmunk (írom noteszembe) – az évek gyors gazolása, nevet föl az utazó, félelmetes lármát csapva a kert fái közt. Sértések, fenyegetések. Szavak. Mi következhet? Sohase csönd; tehát mindenáron mondat lesz, idétlen némaság. Akkor a sötét arcokra ráfagy a mosoly, ha van, és ezt kérjük – Én? Voltam én? Vagy én nem voltam?

[Petőfi Sándor út, Szelevény, H]

Egy alak. Egy mondat, és még egy. Egy messzi jelzőfény soha nem a legváratlanabb, soha nem a legvégső időkből. Egy délelőtt, mondjuk, mikor mi se mutat egyetlen valóra válasra se, egy mondatra se, lenne az a mondat a Rózsafüzér Királynője vagy más, a magunkra ismerés fénylő zárványait kerülgetve, eljátszva a süketet, a vakot, rúgni fel telefonunk, interneten vágódni rá az ismét azon nyomban felejtendőre, fölöslegesre; „az időt húzni, pizsamára” (ha volna egyik is, másik is), elindulni, más valaki nevében kijelenteni, „ez még mind az elhúzódozó reggeli tetvéskedések rémületes gyönyöre, hogy létezel”. Aztán az utazónak újra találnia kell egy alakot, aki lenne mondat, ha a Rózsafüzér Királynője elengedné, mint jelzőfény. Sétára a falu romhalmazzá lett vasútállomása felé, mondjuk, lekésve..., lekésve magunk, illetve ráébredve, az útja végét járja már az utazó, lábát, ha szedi az esőáztatta úton, mintha lábvizét rúgná, pocskolná, mintegy respektálva, felnézve tükrök nélküli világában a halálra, miután magát hanyatt vágta. (Azt írom föl jegyzetfüzetembe, ahogy apja, az ő lábmosásai is élete legkönyösebb perceit jelentik, ezek nélkül talán föl sem fogná a közönyt.) Mert a rettenet, mely rendes kísérője, mint a konyhai óra ketyegése vagy a fürdő csapjának csöpögése...; jaj, életem!, kiáltana föl a Rózsafüzér Királynője után, és tudja, rosszul értené önmagát, ha nem így tenne (el mégsem kiáltja hitét). Mint egy álomban, amiben nem is szerepel, olyan; különös büntudatra ébred ettől, mely büntudat fölébreszt az utazóban egy alakot, ki volt, vagy nem volt, egy mondatot – Egy szóra csak!, kiáltja az egyszer s mindenkorra távozó Rózsafüzér Királynője felé (oh, ez hogy kerülhetett el figyelmét!, elcsodálkozik az utazó, írom föl jegyzetfüzetembe, a Rózsafüzér Királynője szálló, pördülő, végtelen jelt leíró ruhája az, ami világát, nevezzük azt a világot, leszármazása után, visszhangidőnek, körbelengi, semmi tetszésére az örökkévalónak, visszhangidő), kit mintha ez a másodperc úgy lepne meg, a víztükörben arcát valaki kavicsal sebezte, mintegy átlátva így magán, és az utazón.